

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 45, vydáno pro vnitřní potřebu - 4.března 2004, nákladem 50 výtisků

Náš oddíl investoval 1298,-Kč a nechal si registrovat internetovou adresu www.breziny.cz na které budou informace o našem velkém projektu „bezbariérové centrum“. Mimo češtiny budou informace v angličtině a možná i v němčině. Fido z Trojky se nabídl, že nám s těmito stránkami pomůže - taková nabídka se pochopitelně neodmítá.

Michálek navrhl několik variant loga „Dětské Březiny“ - jedno z nich již visí na www.breziny.cz

Fido, jako správce střediskových WWW, nabídl možnost každému členu střediska - tedy i komukoliv z našeho oddílu - že si může zdarma zřídit svoji originální emailovou adresu ve formátu xxx@skauti.cz (například dazul@skauti.cz). Může k ní mít pak odkudkoliv přístup přes střediskové www.skauti.cz. Necelý týden po zveřejnění této nabídky Fido registroval asi třicetku takovýchto jedinečných adres. Z našeho oddílu si zatím pořídili adresu Radek (radek@skauti.cz) a Kecka (kecka@skauti.cz).

Každý, kdo chce být zařazen pod hromadnou adresu sestka@skauti.cz necht' obratem dá vědět Mirisovi (nebo přímo Dazulovi na adresu drabek@lachim.cz) svoji emailovou adresu. Tak se stane, že když kdokoliv pošle zprávu na adresu sestka@skauti.cz, dostanou ji všichni, kteří budou uvedeni v seznamu. Každý člen Šestky, který má nějakou emailovou adresu, by zde měl být uveden. Oceníme to například v takových chvílích, když se budou připravovat náročné akce - informaci pak stačí poslat na jednu adresu a je jistota, že odešla všem a na nikoho se nezapomělo. Zatím jsou do seznamu zařazeni - Dazul, Irča, Radek, Bára, Kikina, Miris, Spídy, Pája, Kecka, Chytrý, Anita a Brumla.

Byla zřízená nová středisková konference na adrese konference@skauti.cz - každýkdo na tuto

Narozeniny v březnu

1.3. - Chytrý

21.3. - Máta

adresu pošle email, ví, že odešel na elektronické adresy celé střediskové rady. Konference je využívána poměrně často. Rozesílají se zde plány a program střediskových rad, propírají se zde střediskové „aférky“, přeposílají se zde nejdůležitější informace, diskutuje se tady. Poslat zde může zprávu kdokoliv, ale přijímají ji pouze ti, kteří jsou uvedeni v seznamu příjemců (zmíněná SRJ).

Ke konci března začnou každoměsíční víkendové akce na stavbě klubovny. Bude se muset: dodělat kůlna (střecha, dveře, izamykatelnost), nasadit asi 300 smrčků (vytěžení náletových smrčků z obecního lesa, převoz, návoz oranice,...), sběr šutrů na základy klubovny a krb, výkop základů, přivedení elektřiny na staveniště,... Zapojit se bude moci každý - od vlčete po oldskauta.

Od Medvědovy maminky, která se věnuje práci s handicapovanými dětmi v klubu AUXILIUM, jsme obdrželi cenné připomínky k našemu velkému projektu Dětské Březiny.

Michálkův článek o Březinách přeložila Lída do angličtiny a spolu s několika fotografiemi z naší činnosti putoval emailem do Anglie. Čeká nás ještě výroba presentačních panelů k Dětským Březinám, které by měli oldskauti z Prahy převést do Anglie na tamnější oldskautské setkání. Panely by měly podpořit sbírku u anglických oldskautů.

Na ŠESTÁKU č.45 se podíleli: Dazul, Klíš-tě, Kecka, Zub, Kikina, Irča, internet, LACHIM spol.s r.o.

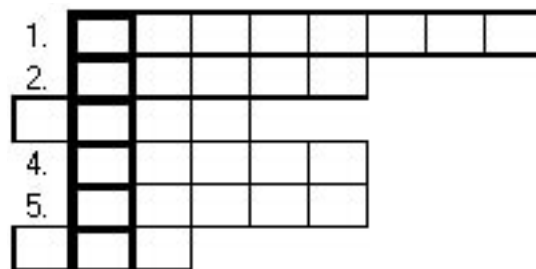
Sněhulin koutek

pro hravé i dravé světlušky a vlčata

Vylušti křížovky a doplň tajenky do textu místo teček.

V zimních měsících bys neměl zapomínat především na své zvířecí kamarády

1. Barevná tužka
2. Obyvatel Turecka
3. Jeden z rodičů
4. Šikmooký pán
5. Šutr jinak
6. Malý šedivý hlodavec

Alespoň jednou týdně bys jim měl do.....

N	S	K	K	T	T	R
Ů	K	M	O	U	U	I
Ž	L	T	N	A	Ž	K
D	E	N	Í	K	K	A
K	P	Z	K	S	A	

Nůž, deník, tužka, KPZ, koník, sklep.

Vyškrtej tyto slova z tabulky a vylušti tajenku.

nasypat!!!

Slyšel lišku utíkat nedaleko Erikova činžáku. Nikola i Cecilka emigrovaly.

Tajenku vyluštíš tak, že přečteš dohromady první písmena slov.

21.3. oslavíme 7.výročí oddílu

Stalo se cosi typické pro dnešní oddílový čas - v tom chvatu jsme zapoměli (a nikdo si na to nevzpoměl), že v březnu slavíme oddílové výročí. Nějak jsme to zapoměli zanést do oddílového plánu. Není to taková tragédie - 7 let není zas taková doba, která by stála za nějakou velkolepou oslavu. Na druhou stranu, tradice by se neměly opomíjet. Minimálně je to čas k zastavení a přemýšlení. Zvláště, když po těch 7 letech se prý třeba v manželství dostavuje první manželská krize. A Šestka je pro mnohé z nás jakýmsi

„manželstvím“. Tedy svazkem, ve kterém se snáší to dobré i zlé. Každý ví, že „není vždycky másla sud“, že jsou dny, kdy se daří víc a dny, kdy se daří méně. Stejně tak je to i v životě oddílu, Šestky nevyjímaje.

Zkusme se tedy na počátku jara zastavit, zklidnit se, přemýšlet a udělat si to oddílové výročí každý po svém. Zkusme na sebe v neděli 21.března navzájem myslet. Popřejme sobě i oddílu svornost, nadšení, obětavost, kamarádství a dalších 7 úspěšných let.

SPOLU

(Bára)

*Venku padají kapky velké jako dlaň,
padají řídce, jedna sem, druhá tam.
My jdeme věrně spolu deštěm,
zahalení jemným mlhovým pláštěm.
Nevadí nám, že déšť nás máčí,
vždyť jsme tu spolu a to nám stačí.
Hory přijaly nás do svého klína,
je nám tu krásně i když trochu zima.
Nechce se nám domů, vždyť tady je tak krásně,
ale z krásných vzpomínek můžu skládat básně.*

„Drama“ v Olomouckých ulicích Zatýkání opilého bezdomovce

(Maličká a Kelišová) Jednoho obzvláště nudného večera se stalo to co se v Kateřinicích jen tak nevidí. Okno našeho pokoje se náhle stalo divadelní premiérou opilého bezdomovce. U jednoho nejmenovaného mostu v Olomouci se začaly dít podivuhodné věci... Nejprve to vypadalo na obyčejné zadržení opilého bezdomovce dvěma policisty. Hlavní hrdina „opilý bezdomovec“ si hned získal přízeň obecnstva. Asi po 15minutách si na pomoc zavolali další policisty. Když pomoc nepomohla přivolali si na pomoc záchranou službu. Jenže ani těmto záchranářům se nepodařilo dostat dědulu do sanitky, a tak jim na pomoc přijela druhá sanitka. Ta na něho šla s dorozumívací metodou, ale ani ta nezabrala. Po té co je přestalo bavit přemlouvání, aby dědula nastoupil do sanitky, šli na to rázným způsobem: bránícího spoutali a násilím nasoukali do sanitky, která ho podle našich

tajných zdrojů odvezla na záchytnou stanici. Žaluzky spadly a byl konec. Nepříjemné lidi nad 50 let střílet!

Na vlastní kůži se vám také někdy určitě stalo, že vám ten nějaký ten dědula či babula někdy zkřížili cestu. Takových pár důchodců vám dokáže pěkně zkazit den. Kde se všude objevují :

-tramvaje, vlaky, autobusy, metra, letadla, lodě, kola...

-ulice, domy, chaty, paneláky...

-samoobsluhy, supermarkety, obchody...

Účinný prostředek proti nepříjemným lidem nad 50 let je:

-začít chodit do kubu důchodců

-nevycházet z domu

-Vcítit se do jejich role

-vymyslet odpuzovač důchodců

-nastražit pasti

-odjet na severní pól

-odletět na mars

Dětské Březiny - čertství zprávy z Anglie

(2.3.2004) Preposilam milý pozdrav od Pam, které jsem posílal fotky od Dazula. Snad vás take potěsí. Jak by řekl klasik (Frank z mash 4077): „je mile byt mily k milym“ :). Op (Pavel Černý - Skautská nadace JF)

-Subject: Re: Katerinice - photos: Dear Pavel, Thank you for all your e-mails and photographs. I have lots now which I will put on display at our National Annual General Meeting in May. I know our members will be very interested. I will let you know what the editor of our Magazine prints. Best wishes to you and all those in the photographs. Please give them our love. Pam.

Subject: Re: Katerinice - photos: Dear Pavel, Thank you for the photos they are lovely. I will use them at our Trefoil AGM which is in May. If you have any more, may I have them please? Best wishes Pam.

7. skautský ples na zámku pohledem z bufetu

(Irča) Když jsme vloni dokončili zdárně ples, řekla jsem si, že už bych ho dělat nechtěla. Když však za mnou přichází Pif jestli bych zase nepomohla v bufetu, dlouho se nerozmýšlím. Na otázku, jestli bude nějaká pracovní schůzka říká, že ne, ale jestli potřebuji, tak ji svolá. No dovol – kvůli mně? Já to teda zvládnu. To bude pohoda, koneckonců dělám ho už po čtvrté.

Jenže to byla taková pohoda, že skoro zapomínám objednat víno a jiné pochutiny. Naštěstí Anfiska nakonec objednávku stíhá a Liba připravit velmi chutné chlebičky taky. Pořád ještě nevím, koho postavím do bufetu, protože Žirafka se mi rozrodila a Žárofka něco zrovna v tom našem termínu má. Už se smírám s myšlenkou, že tam strávím večer sama, když se celkem nečekaně nabízí moje spolupracovnice Jana, dokonce i s kámoškou. Super!!! Večer je zachráněn.

Všechno probíhá tak nějak v klidu. Vozíme zboží, chystáme, nadceňujeme, rovnáme – všichni na zámku nám pomáhají nosit těžké věci (...všichni, až na jednoho.... – ten stojí z rukama v kapsách a kontroluje, kdo kolik unese.) Až podivuhodně v klidu. Čekám, co se vyvrbí. Vše je připraveno, jedeme se domů zkulturnit.

V sedm hodin znovu na zámek. Není možné, pořád žádné problémy. Jana s kámoškou fungují, zboží nachystané, regály vyzvednuté.....

Ples začal. Tančí se hned od začátku, vypadá to, že se všichni náramně baví. Potkávám spoustu známých lidí, povídáme si, sledujeme vystoupení 2dívčího – mimochodem velice pěkné vystoupení a tančíme a tančíme a tančíme... občas sice musím Dazula vyrvávat z dívčích náručí, ale asi mu to lichotí, protože se pořád tak divně usmívá...

Rozhlížím se kolem sebe a docela mě těší, že někteří lidé jsou na našem plese už po páté nebo po šesté. To je fajn. Taky se věková kategorie posunula směrem dolů, což hodnotím velmi pozitivně. Už si nepřipadám jako stařena mezi mladochy.

A TEĎ TO PŘÍŠLO! Hrozný prů... Zlomila se nám vývrtka na víno. Čím budeme otvírat? V oblecích odění pánové nereagují ani na poznámky „správný všivák nosí křivák“. Nakonec nás zachraňuje Bugs - dívčina z 1 dívčího bydlíci na Sychrově. Přináší vytouženou a očekávanou vývrtku a prodává se dál. (bohužel i tato vývrtka nakonec padla za vlast)

Ve dvě hodiny ráno Pif „násilně“ ukončuje ples a my se pouštíme do úklidu. Tady malinko vážne komunikace, ale vše se nakonec daří zvládnout. Dokonce to vypadá, že zase neproděláme. Z nevratných potravin nic nezbylo a zbytek si vezmou zpátky v obchodě v Luhu, takže supr.

Asi v půl páté zaléhám do postýlky. Příjemně unavená, s pocitem dobře vykonané práce.

Ráno v devět zase na zámek – povracet bedny, douklízet odpadky, odstěhovat stoly – v tom nám hodně pomohl Kapr, který nezklamal a přišel, jak slíbil – oznámit správci, že snad je vše hotovo a domů.

Ředitel plesu nás pozval na „malou“ oslavu šťastného ukončení plesu, což nemůžu odmítnout. Už jen proto, že vloni jsem to jaksi zaspala, a proběhlo to beze mne. Pan ředitel nás seznámil s výsledkem hospodaření a celkovým dojmem z plesu. Dali jsme si supr večeři, pohár a ve svornosti se rozešli.

Bud' připraven!

Co dělat u zamrzlého rybníka?

- nevstupovat na led, dokud se nepřesvědčíš o jeho síle a pevnosti
- když led začne pod nohama nečekaně praskat, ihned si lehnout a rozložit tak svou váhu
- doplazit se ke kraji rybníka a vylézt na břeh

- čas od času můžeš vyzkoušet, jestli by na led nešlo vylézt
- tento způsob je samozřejmě možný, pokud je led opravdu slabý a ty nejsi příliš vzdálen od pevniny
- rozhodně se ve vodě moc nerozmýšlej, po čase bys mohl dostat křeče do nohou a hodně prochladnout po celém těle

Co dělat, když jsem sám a probořím se?

- především nezmatkovat a nepanikařit
- když jsi pod vodou, prudce vykopni nohama a snaž se vynořit
- díra zespodu vypadá jako světlé místo
- polož paže zeširoka na povrch ledu, abys rozložil svou váhu
- prudkými kopanci se snaž položit co nedál na led
- pokud se však led stále bortí a neudrží se, je třeba zvolit jiný způsob
- vyhlídni si nejkratší cestu ke břehu a začni si prolamovat cestu rukama

Co když se probořil kamarád?

- pokud je nešťastník blízko u břehu, podat mu větev, hokejku, dlouhou tyč, pásek, aby se zachytil
- pokud je dál, dá se k němu přiblížit jedině opatrným plížením po ledu
- pokud však led i pod zachráncem praská, musí se okamžitě vrátit
- pokud je zachránců víc, drží svého druhu před sebou za kotníky
- z dostatečné blízkosti pak podat topicímu se větev, hokejku, bundu atd.
- nešťastník by se měl zachytit předmětu a vytáhnout se na led
- všichni se pak doplazí zpátky na břeh

Prolomení ledu

NAŠE AKCE

(Kecka) Nejtěžšího úkolu se ujal Radek jako hlavní organizátor zajistil vše potřebné: DVD přehrávač, televizi a bohatou škálu filmů: Piráti z Karibiku, Mumie1, Psi a kočky, Plnou parou vzad, Východ Západ...

Začátek byl v 19 hodin v klubovně. Všeci sa zachumlali do spacáku vytáhlo se jídlo

a mohlo se začít. Některé filmy bylo hodně zajímavé ale také jsme se hodně nasmáli. Náš organizátor nám povolil i malinké čurací přestávky-ale bylo jich málo. Řeknu vám, že strávený večer s naším Spídyem u televize je krásný. Jeňa bude určitě přijímat na příští maratón objednávky na místa k ležení u televize od našich dívek. Být já váma zamluvím si místenku hned dnes. Ráno se ještě díváme na film, uklízíme a po jedenácté hodině jdeme domů.

**1. Filmový Maratón
6.-7.2.2004**

Bazén 30.1.2004

(Kecka) Jednoho dne se nám zachtělo jet na bazén a jen my baby (Šikulka, Klíště a Kecka) jsme se vydaly si zaplavat na náš nový bazén. Cena je přiměřená a služby dobré 35kč/75minut.

Užili jsme si to jak se dalo hráli na hoňku v tobogánu, lezli pod hříbeček, byli v bublinkové vaně. No prostě bylo super. Kdo tam ještě nebyl, tak ať se tam rychle podívá.

2. Casíno 12.2.2004

(Kecka) Casíno začalo v 16 hodin. Hrálo se o sto šest. Pexeso, hlavolamy, karty, žížalky, kostky, šachy, dostihy, ruleta... Některé hry byly velmi napínavé a hráči se nechali unášet emocemi. Vítězi se ocenili sladkými cenami a odcházeli s pocitem nejlepší hráč v roce 2004.

(Klíště) Jako vždy přicházím s malým asi hodinovým zpožděním. Ale i tak jsem ráda, že alespoň chvilku můžu trávit s v tom známém prostředí a mezi lidmi, kteří neřeší jen makeup a jaká kabelka se hodí či nehodí k tmavě zelené..... Ode dveří vidím, jak Méďa, Violka a Fialka předvádí své karetní umění. Skoro všechny hry jsou obsazené. Nakonec usedám k pexesu a mým soupeřem se stal Spídy. První hru mám v kapse, na další se přidává i Miris, ale i po další hře si držím své první místo. Pexeso vystřídaly karty a tam už jsem si tak moc dobře nevedla. Nemůžu být ve všem nej... Rada byla trochu povolnější, zaregistrovala jsem jen, jak se hemžily názory na Fatru.

(Fialka) Naše výprava začala 15:45, to jsme se sešly u kina v Raťáku. Kúpili jsme si lístky a šly si sednout. Asi ještě 10 minut jsme poslouchaly dechovky a pak začali Piráti z Karibiku. No byli skvělí až na to, že jsem je viděla už podruhé. Pak se břečkama blížíme k Ditinému domu. Od ní nás odvezl její laskavý taťka ke klubovně. Zaply jsme si topení a daly si sušit gatě dost se z nich kůřilo. Hrály jsme flašku na skautské otázky a pak jsme si daly hrníčkárnu. A potom jsme kecaly až do jedné. Ráno se nám nechťelo vstávat, ale už o půl deváté nás měli v obchodě. Pak jsme se zbalili. A já s Méďou jsme jim udělaly dokončení etapovek.

Měly šest úkolů:

- 1) uvázat, co nejvíc uzlů na jednu uzlovačku
- 2) vyluštit šifru
- 3) odpovědět skautské otázky
- 4) pojmenovat zvířata
- 5) roztopit sníh na ohni
- 6) najít nás, aby od nás dostaly poklad

Jak jsme přišly do klubovny, cérky hned odešly a zůstala jsem tam s Ditů a pouklízely jsme a já jsem ji ještě trošičku přezkoušela něco ze stezky a pak už pádila na autobus. A já jsem zamkla klubovnu a oddechla si. Ta výprava se nám celkem povedla.

Hrátky na sněhu i se sněhem

(Sněhula) Ach, je sobota, osudný toť den. Ráno mě příjemně probudilo pohlazení paprsků sluníčka do tváře. Venku je krásná jasná obloha, s jemným nádechem do modra. Sama jsem se divila, že se mi chtělo dobrovolně opustit můj vyhřátý pelíšek, ale ono mi asi ani nic jiného nezbývalo. To ráno jsem měla před sebou ještě spousty práce. Naštěstí šlo všechno jako po másle, první jsem dodělala odměny, pak jsem se vydala do obchodu nakoupit poslední zbytečnosti a na konec mě ještě čekalo vyrobit lyže-nelyže. To ráno bylo opravdu kouzelné. Pracovala jsem svým tempem, nic se mi nekazilo, prostě pohoda:) Kolem jedné jsme naskákali spolu s věcma do autíčka a valili ke škole, kde jsme měli sraz. Čím víc se blížila jedna tím víc se v nás rozhošťoval neklid. Otázka, co když nikdo nepřijde bylo naše nejčastější téma. No, já jsem byla rozhodnuta, že ať se bude díť, co chce, dnešek si rozhodně užiju. A tak se i stalo. Ze začátku to vypadalo, že snad ani nikdo nepřijde, ale nakonec se nás tam sešlo až patnáct. Pan ředitel vytáhl dvě stará lehátka, která jsme nafoukali a to jste to pak měli vidět, jak to krásně svištělo ze svahu dolů. Samozřejmě, že jsem si také nenechala ujít jízdu na tomto ďábelském vozítku. Ani nevím jak, ale nějak

se to s nám rozjelo, chvíli jsme jeli pozpátku, pak zase bokem a nakonec můj spolupasažér opustil nedobrovolně vozítko a už se válel ve sněhu. To už bylo ale vozítko neřiditelné. Pak si už jen vzpomínám na to jak jsem se snažila vyhrabat ze šípkového keře. V tu chvíli jsem se zmožila jen na jedno - na smích:) S mojí spolupasažérkou Denisou jsme se doplazili na lehátko, chytly za ruce a smáli a smáli a smáli až se hory zelenaly. Pan ředitel k nám doběhl hned po tom, co vše zdokumentoval na kameru a foťák. Nejprve nám začal nadávat, že jsme se mohli zabít a že nemáme rozum. No, nám to bylo celkem fuk, hlavně, že jsme se mohli smát. Po celém těle mám sice malé stroupky od toho, jak jsem se drala ven z šípkáče, ale to se časem zahojí a navíc, to za ten zážitek stálo:) Zbytek odpoledne jsme již byly v rámci možností opatrnější. Společně s dětskama jsme si zahráli buldoky, eskymáckou hoňku a udělaly závody na lyžích - nelyžích. Srandy byl opravdovej kopec. Na konci akce jsme ještě uskutečnili královskou jízdu. Aby toho nebylo málo před školou jsme si ještě rozdali dobrůtky a medaile, které jsme si plnohodnotně zasloužili. Nevím, co ostatní organizátoři, ale já jsem byla s akcí nad míru spokojena a už se těším na další ročník.

Výprava na Pištův srub

14.2.2004

(Kecka) Jako vždy se jelo ráno 6:50 autobusem na rozcestí a z rozcestí autobusem na Mikulůvku. Spočítali jsme se a celkem nás bylo i s Benem 17ks. Vydali jsme se k srubu. Měli jsme velké obavy jestli tam Pišta bude. Byl tam. Psi nás přivítali vrtěním ocásků. Museli jsme chvíli počkat až se psi nakrmí a zapráhnou. My jsme mezitím hráli eskymáckou hoňku, stavěli věže a Kikinin tým vyhrál. Stavěli jsme sviňuchu, která v některém podání vypadala jako tuleň, nebo mořská obluda nebo jako velryba. Pišta už nachystal psy. Každý se svezl jednou, ale jízda je nezapomenutelná. Ještě se hrály hry a poté co jsme Dazulovi několikrát schovali běžky se šlo na autobus. Došli jsme o hodinu dřív a tak jsme se vydali pěšo do Ratiboře a byl konec.

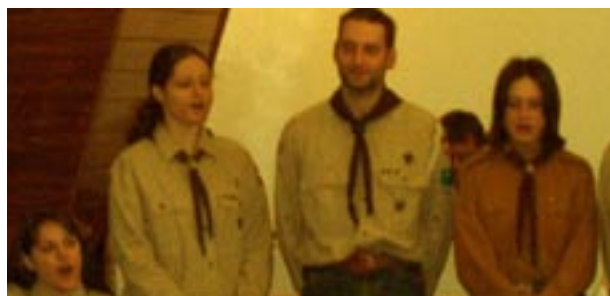
(Dazul) U Pišty je mi vždycky dobře. Nemůžu říct, že bych se s ním znal tak dobře jako s lidma z oddílu, ale možná to někdo z vás zná, když narazí na někoho s kým má pocit, že ho zná už odedávna a najednou existuje něco jako souznění duší. Přitom mu vůbec nevadí, že jej vidí jedenkrát za dlouhý čas. Na Pištovi se mi trašně líbí, že ač je zhruba stejně stár jako já, zůstal pořád magorem. Spousta lidí z toho vyroste, ale pár jedinců má to štěstí, že ne. Pořád si, na rozdíl od většiny ostatních, dokáží uchovat a obhájit svoje sny. Pišta patří mezi těch pár vyvolených. Proto se na jeho srub, psy a podobně „postíženou“ (nebo tolerantní?) ženu těším. To psí spřežení je pro mně tak úžasným povzbuzením a symbolem, že se mi to těžko vysvětluje. Moc bych si přál, aby to Pišta nevzdal.

(Dazul) Po delším čase jsme opět byli zazpívat při nedělní bohoslužbě v kateřinickém kostele. A tohle zpívání se vyznačovalo fantastickou profesionalitou a účastí. Tady se ukázalo, že jsme lepší než profíci - ti alespoň občas zkouší. Ne tak my. Pod vedením neomylného sbormistra Radka, jsme vyrazili rovnou na plac (tedy lépe řečeno před oltář) s tím, že jsme každou píseň sotva odzkoušeli jednou. Zub to komentoval slovy „Když neoslníme kvalitou, ohromíme alespoň kvantitou“. A taky že jo, náš sbor čítal 9 hlasů a v kostelních lavicích byly sestra Kovaříčková, Tutínová a Spídy. Nutno dodat, že i repetroár byl netradiční - zpívali jsme lidovky. Snad proto, že se nám z kuloárů doneslo, že byly jakési připomínky při výběru minulého repertoáru, kdy jsme zpívali

zhudebnělý biblický text „Kvítek Šáranský“. Nicméně - změna je život. Při dalším zpívání bychom uvítali více mladších „účinkujících“, ale i tak, lze toto zpívání považovat za povedené. Někteří z nás si při této příležitosti po delší době poslechli Pavlovo kázání a měli čas se zastavit a zklidnit.

Schůzka světlušek a vlčat 17.2.2004

(Zub) Laso, bič a revolver

Domluvili jsme si tělocvičnu v Ratiboři. Je sice v havarijním stavu, ale pro náš účel stačí. Sešlo se nás tam 15. Všichni měli možnost vyzkoušet si trikové lasování, pracovní lasování (chytali jsme kozu a kozu z koně - lepší než trenažer na kurzu), bič, točení s revolverem. myslím,

že každý zkusil něco. Tim a Očko mě překvapili s bičem. Šlo jim to. Probíhala i soutěž v chytání kozy s koně (1.místo - Bára, 2.místo - Vápno, 3.místo - Tim). Myslím, že to mohlo být i lepší, ale čím víc prostoru, tím jsou divočejší. Chtěl bych moc poděkovat Kecce, Spídymu a Piškotovi, kteří byli ochotní a přišli nám pomoci s učením. Díky Zub

Malá Fatra

21.-22.2.2004

(Zub) Fatra? Jó, Fatra. Hm, tak jak tam bylo, to se ani neptej. Je málo slov, kterými se to dá říct. Asi, kdybych to povyprávěl celé, to jo. To byste asi pochopili jak tam bylo. Ale mně se nechce to všechno říct. Bylo tam nádherně, krásně, prostě bomba. Hluboký sníh, velký mráz, nádherné slunko, šílený vítr, radost ze zdolání vrcholu i z návratu dolů, dost velké medvědí stopy, aby z nich šel strach, pot a smrad, žízeň a hlad, strach a nebezpečí, sranda, makačka, bolavé ruce a nohy, mokré ponožky a zmrzlé nohy, teplo ohně, teplý čaj a polévka,

koktejl tady toho všeho zmixovaný v jednu suprbezpečně nebezpečnou akci, která prověřila nejen nás, ale i výstroj. Zjistili jsme, jak dobré jsou sněžnice v hlubokém sněhu a hůlky při výšlapu na horu, brýle proti slunko, a že ty funkční materiály (termo prádlo) mají fakt něco do sebe. Takže asi tak. Asi jsem měl namyšlené jak to napíšu. Ale teď, když už to píšu, tak si říkám, že to neřeknu všechno. Je to asi tak, jak mohl Dazul udělat nejlepší záběry z Fatry, ale neměl kameru. To, co viděl zůstalo zaslouženě jen pro něj a to, co jsme prožili my, zůstane jen pro nás. Dazule díky. Někdy vám o tom řeknu. Hoře zdar

(Dazul) Stalo se už tradicí, že vždy ke konci února jezdíme na zimní táboření. Poprvé tuším v roce 1998 jsme vyrazili na víkend tábořit v rámci VRRV na Malou Fatru a od té doby jezdíme tam. Během posledních 3-4 let se vžila ničím nepodložená představa, že tato tradiční akce jest jakousi „pánskou jízdou“ chlapů z Šestky. Pamětníci však dosvědčí, že při prvním zimním šestkařském táboření byly ve výpravě asi 4 děvčata. Později vydržela pouze Anita. Pak se asi 3 roky neodvážila na zimní táboření vyrazit žádná dívka ze Šestky. Přispělo tomu mnohdy trochu přikrášlené vyprávění o drsnosti a nebezpečnosti takovéto výpravy z řad účastníků. Chtěl bych tímto dementovat všechny zaručené zprávy o rvačkách s medvědem, omrzlých končetinách, padajících lavinách, zlomených žebrech, umrzlých účastnících výpravy, sněžné slepotě, šedesátistupňovém mrazu, hroutících se skaliscích, polárním šílenství a smrtelném

bloudění. Nic z toho všeho není pravda. Jestliže některá z našich dívků nevěří, může se zeptat Bugse z 1.dívčího, která se letošního zimního táboření zúčastnila a nejenže akci přežila, ale doslova si libovala, jak jsme ji společnými silami (nejvíce však Miris) nosili na ramenou. Důrazně však popírám, že bychom ji přinesli snídani do spacáku. To byla osamocená a námi nepodpořená akce Mirisa. Také se důrazně ohrazuju vůči tomu, že bychom s Bugsem měli sepnuté spacáky, protože ani můj, ani Zubův a dokonce ani Spídyho spacák s Bugsovým nešel sepnout. Pouze Mirisův pasoval. Také bych chtěl tímto článkem dementovat, že se Miris se Spídyem spolu rozešli a příčinou toho všeho byla Bugs.

A to je asi tak všechno, co by mělo být o letošním zimním táboření vysloveno.

KaM Hawai - 28.-29.2.2004

Kikina) Je sobota, něco po šesté, ležím v posteli a zoufale hledím do stropu. Za oknem tiše sněží, přestože je už předposlední únorový den a sníh už tu podle mě nemá co hledat. No nic, jaro asi letos nebude, říkám si, když si pak šněruju návleky... Šlapeme směrem k Půlčinským skalám a místy se boříme až po kolena do čerstvého sněhu. Lenka vpředu prošlapává stopu pro nás trpaslíčky, kterou za ní vzápětí zase poctivě zašlapává slůňátko Kecka se svými osmičkama. Na Hawai nás kupodivu nepřivítaly ani palmy, ani tanečnice, dokonce jsme neobdrželi žádné květinové

náhrdelníky, ale horký čaj, který nám uvařili dva obyvatelé domečku, nám myslím bodl víc. Ti dva obyvatelé, teda Miris a jeho sparringpartner Spídy, sem přijeli už včera a šlapali temnou nocí a sněhovu bouří jenom proto, aby zatopili a uvařili nám ráno teplý čaj. Po tak vyčerpávajícím pochodu se nám nechtělo hned něco provádět, a tak jsme se svorně usnesli, že ven půjdeme až po obědě, který ostatně není tak daleko. Do té doby jsme si sdělili všechny zážitky, od plesu až po Fatru a proběhl pokus naučit Kecku hrát sedmu. Myslím, že to bylo zbytečné, Kecka se nechytala ani po padesátém kole a neustále za

ni hrál přítel na telefonu Fijalka. Po obědě, který se někomu příliš nepodařil (Fanta otrávil polovinu výpravy výpary svojí instantní polévky), a někteří zase kapánek neodhadli množství (Miris a Spídy měli špaget na týden, přesto je stlačili naráz), jsme se vydali do skal. Prolézali jsme všechna možná, a někdo i nemožná, zákoutí, a já jsem zjistila, že přestože už jsem tady byla několikrát, nikdy jsem neměla čas prohlédnout si všechny jeskyňky a důrky, které tady jsou ukryté už miliony let. Protože tady bylo místama po pás sněhu, neváhali jsme, a důkladně jsme ho využili. Teda, jak kdo, že ano. Takový Spídy radši pěknou, tvrdou skalku... Než se začalo stmívat, stihli jsme ještě vylézt i na Vyhlídku a rozhlédnout se. Dole se vinula úzká stezička, kterou jsme ráno prošlapali a sem tam ju křížily pramínky zaječích stop. Ne že by to nebyla nádhera, to je tady vždycky, ale přece jenom by ta zima už mohla skončit... V chalupě bylo příjemně teplo, přestože v kotli už dávno vyhaslo. Zapálili jsme petrolejky a načali další kolo karetních soubojů (někteří se spokojili i s obyčejným a velice duchaplným záchodem). Pak

nás hraní omrzelo a radši jsme se začali věnovat lepší zábavě. Jídlu. A vykládání vtipů. Když Fanta právě barvitě popisoval, jaká fujara musí být na bačově kopci a Judy myslela, že smíchy umírá, otevřely se dveře a vstoupil jakýsi pobuda. Při bližším ohledání se zjistilo, že je to Zub, navlečený do svého nejlepšího vandrovního oblečku a v batohu má pakl výborných buchet. A tak se sedělo, klábosilo, jedlo a chechtalo až do pozdního večera. Někteří odvážlivci pak ještě podnikli dobrodružnou výpravu na „místní kopec“, a ostatní se uložili ke spánku...

Ráno jsme zjistili, že možná nebyl až tak dobrý nápad zavírat na noc i okenice, jelikož jít v noci na záchod, s cizíma botama velikosti devět na nohách a v úplné tmě, se ukázalo být životní chybou. Přesto se ráno všichni probudili živí a zdraví a někteří dokonce ještě v extra-dobré náladě. Já a Zub jsme bohužel museli jít na vlak dřív, takže nevím, co se dělo celé dopoledne, ale celkově můžu (a jsem ráda, že můžu) říct, že akce KaM byla zase super a hlavně úplně jiná, než akce celoodílové.

ROPERAMA 2004

7.-8. února - Rožnov pod Radhoštěm

(Zub) Jména, kterými začnu článek většině z vás nic neřeknou, ale přesto stojí za to, je uvést.

Honza Betlach - cena don Neville Smitha na MS v Las Vegas,

3. místo v ovládnutí honáckého biče na ME v Rýmařově.

Michal Konečný - Jezdec profesional Cowboys teamu a 2. místo v žonglování s

revolverem na ME v Rýmařově. Franta Hatlapatka - profesionální jezdec westernových závodů. Jiří Lamplot - prezident profesional Cowboys teamu.

Leo Holcknecht - mistr světa v lasování z roku 2002 a spoustu jiných kovbojů ze všech koutů České i Slovenské republiky se sešlo na tří denním kurzu v lasování v Rožnově pod Radhoštěm na jízdně Hradisko.

Výuku vedl Leo Holcknecht a Tom Zajac (šéf Hradiska, sedlák a výrobce koster na westernové sedla s doživotní zárukou). Kurz byl zaměřený hlavně na pracovní lasování. Tj. chytání telat, krav za rohy a nohy. K dispozici byl i trenažer pro chytání telat. Já, i když jsem zkusil i toto, jsem se věnoval hlavně trikovému lasování. Triky na kterých jsem pracoval byly motýlek, ťukání - šlapání do talíře a texas skip - proskakování štítem. Samozřejmě to jsou techniky obtížné a nezvládnutelné za 3 dny. Hlavní je princip a ten jsem pochopil. Teď jen trénovat.

Naučil jsem se i pár figlů s bičem a má tipy i na nové kousky přivystoupení.

Celá akce byla v dobrém duchu a myslím, že byla hlavně o setkání a seznámení, radách mezi sebou a tak o všem, co nás bláznů spojuje. Viděl jsem i pár videokazet a některé mám už

objednané. doufám, že přijdou. Uděláme pak z toho malé

I přes prvotní problémy byla na závěr show Leo

která stála fakt za to, i když mohla být trochu delší.

už 15 let a živí se tím ve westernovém městečku

City v Německu. Holt kdo umí, umí, kdo

promítání.

Holcknechta,

Leo to dělá

P u l l m a n

neumí

čumí.

Všichni kdož máte chuť!

***Pokud čas dovolí chci
aspoň přes zimu chodit
do Ratibořské tělocvičny
trénovat laso a bič. Nestojí
to nic, ale musí nás být víc.
Pokud chceš, dej vědět dřív,
kdyby byla změna. Kdy: od
2.3. každé druhé úterý po
schůzce světlušek a vlčat 18:
15 - 19:00 (zhruba). S sebou:
přezůvky! Nemusíte jen
lasovat. Stačí, když nás tam
bude víc. Dík Zub***

***20.-21.března 2004 pojedu na každoroční
přejezd Velké Fatry. Pojedu s Jurou (Dickem)
a máme v autě 2-3 místa volné. Jedem na
běžkách a spíme pod širákem. Kdo by měl
zájem, nechť mi dá vědět co nejdřív na
737249211. Dazul.***

Toto číslo ŠESTÁKU je určeno pro:

ODDÍLOVÁ VÝPRAVA NA BYSTŘIČKU – KLENOV

- 27.3.2004

V sobotu 27.3.2004
vyrážíme na oddílovou
výpravu. Jedeme jako
vždycky autobusem 6:50 z
Kateřinic (7:00 z Ratiboře).

S sebou si vezměte KPZ,
deník, tužku, pití, teplé
oblečení, dobré boty, šátek,
do družiny 2 cely a ešus,
a asi 50kč na cestu. Jídlo
uvaříme společně.

Plán akcí na měsíc březen 2004 (Bára)

5.3. - oddílovka

6.3. - družinové výpravy

12.3. - oddílový pátek

19.3. - oddílovka

20.3. - staveniště „Březiny“

26.3. - oddílový pátek

**27.3. - oddílová výprava na
Bystřičku**

***Za příznivého počasí, tzn. když
neбудe sníh bude v Březinách
probíhat zútulnění okolí naší
budoucí klubovny. Stromečky
už se těší na to, jak se budou
krásně zelenat a třepetat ve větru.
Takže, kdo máte zdravé ručičky
a nožičky neváhejte a přijďte si
zasadit pár stromečků. Předběžný
termín je sobota 20.3. Podle
počasí, upřesním. Bára***

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít na
<http://sestka/skauti.cz> (sekce ČASOPISY).